

Djupens sånger : Dikter

Johnsson, Harald,

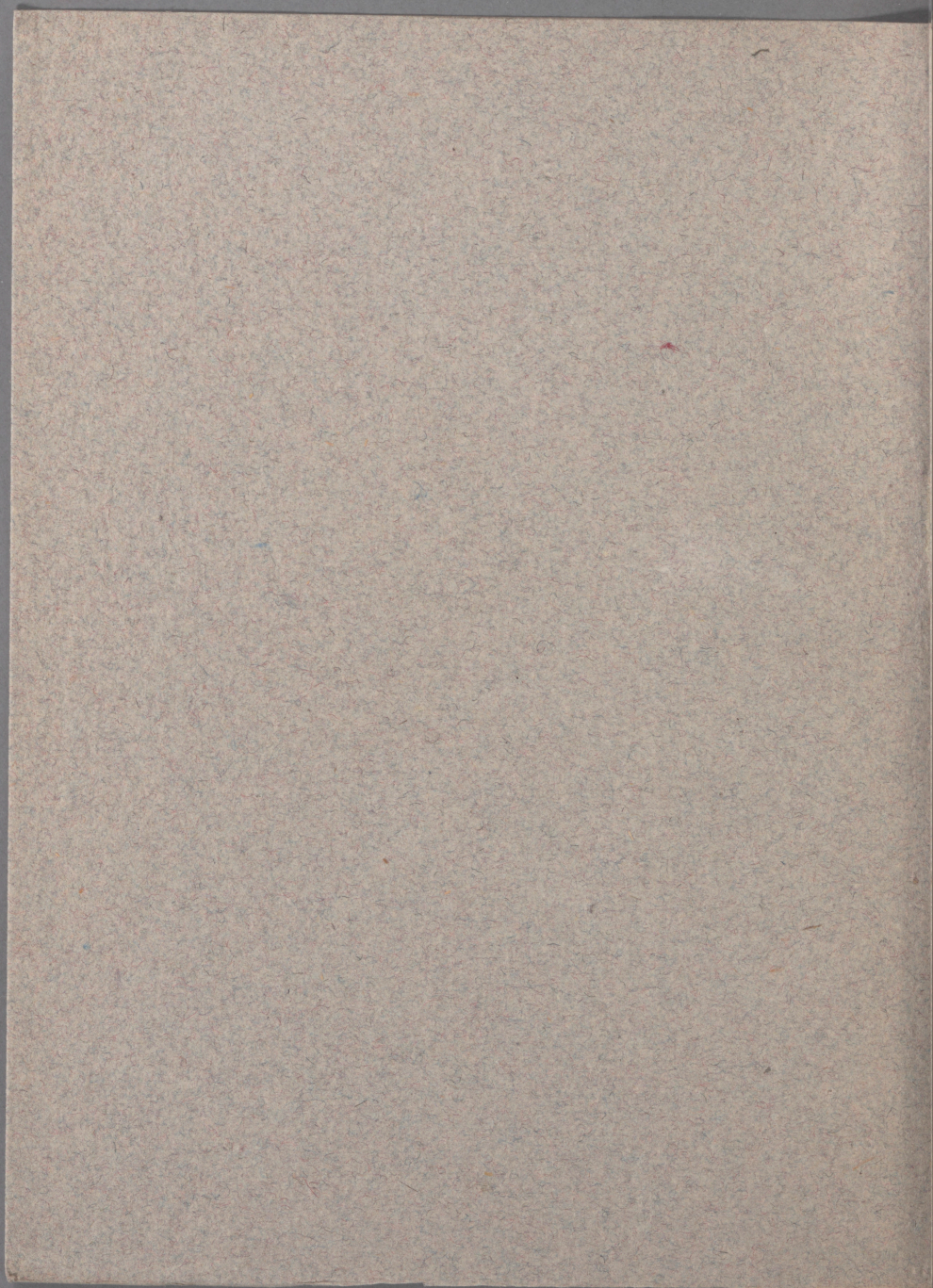
81 A Br

JOHANSSON
DJUPENS
SÄNGER

Vita Es.
(Br)
o

Göteborg
1911

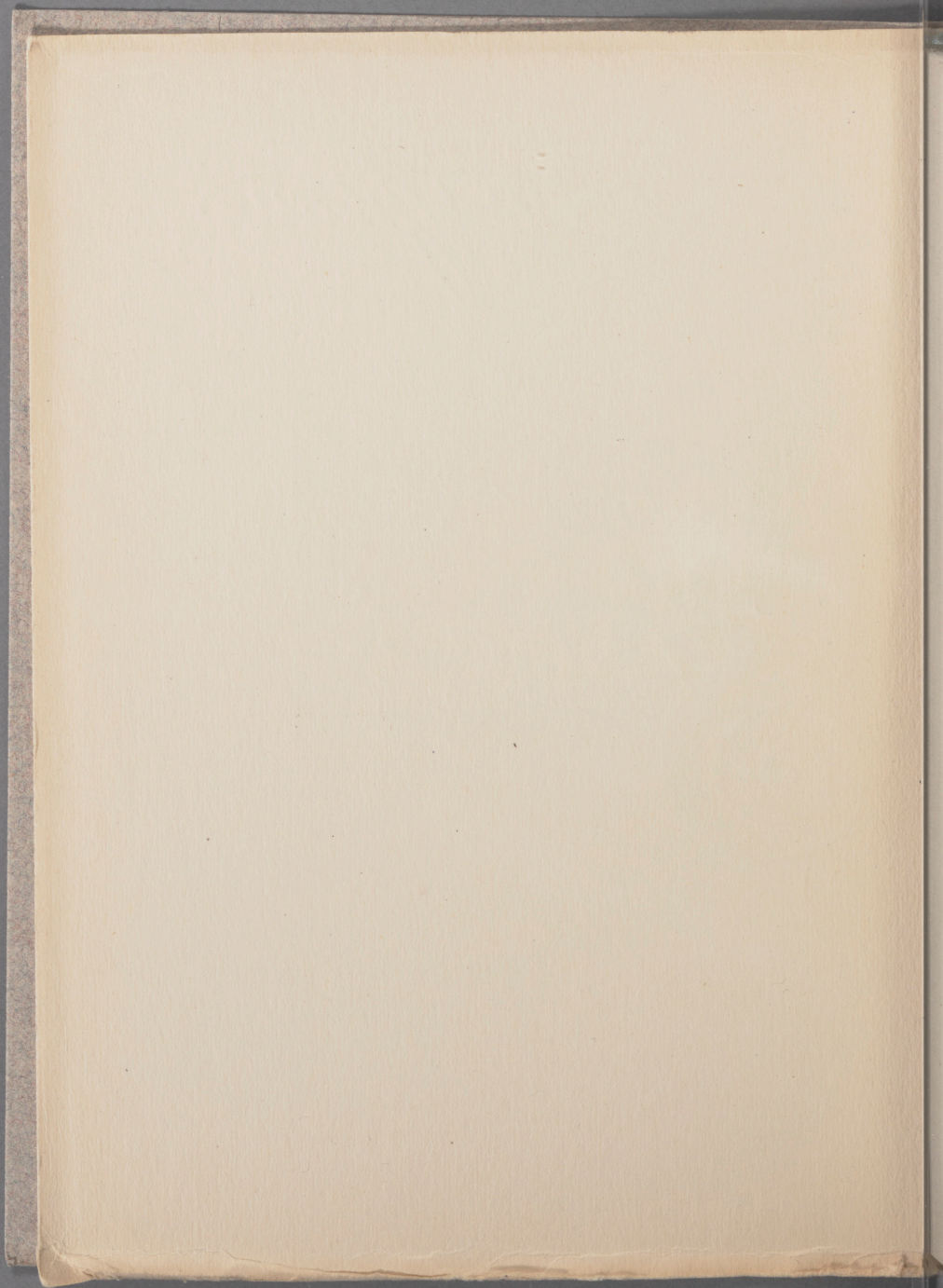
Vitt. S. v. 122
(Bv)
o

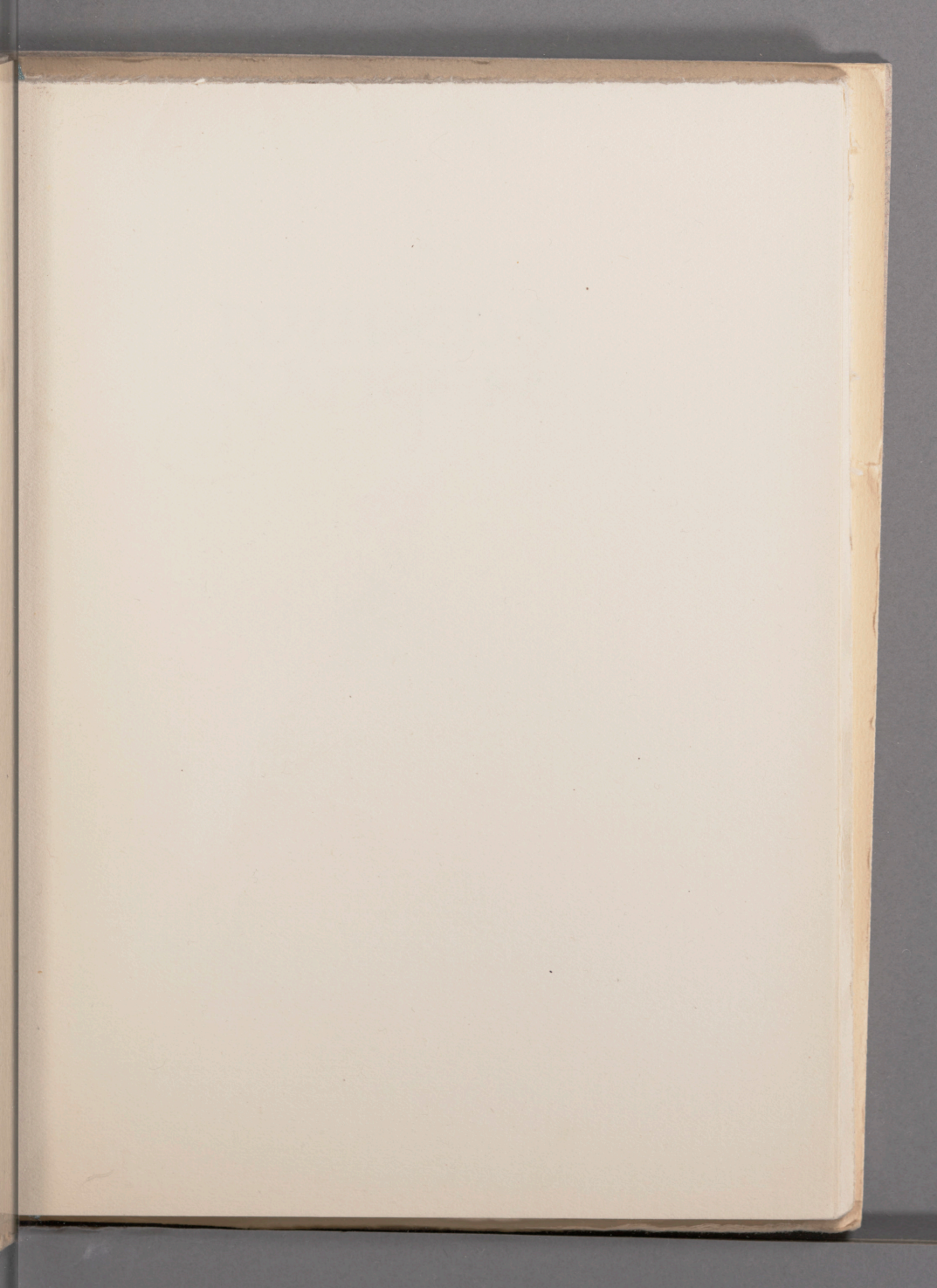
Harald Johansson.

DJUPENS
SÅNGER

DZUPENS
SÄNGER

UNIVERSITY OF
MICHIGAN

DJUPENS SÅNGER

DIKTER AF

HARALD JOHNSON

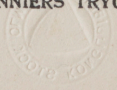

GÖTEBORG 1911
ÅHLÉN & ÅKERLUNDS FÖRLAG

Pappersleverantör:
GRANSHOLMS PAPPERSBRUK

GÖTEBORG 1911
BONNIERS TRYCKERIER

ÅKALLAN.

Aldrig sjöngo träden, aldrig sjöngo tingen
som i hemmets heligt hemmasvala dal.
Aldrig höjde själen hvita fjärlsvingen
såsom där ur puppans hårda slummer-
skal.

Aldrig sjöngo vägarna under mina fötter,
aldrig lyste solen ljusare min färd,
aldrig kände hjärtat fastare de rötter,
som mig band vid mullens fjärrantysta
värld.

Aldrig kändes luften lättare att andas
fyllande med hymner vandringsströttadt
blod,
aldrig hördes klarare lifvets stämmor
blandas,
forn- och framtids stämmor djupt ur
tidens flod.

Aldrig hvart jag vandrat kände så jag
falla
tung från tyngda skuldror livvets gyckel-
skrud,
aldrig hördes högre världens röster kalla
högt i helig samklang från det helas gud.

Evigtstora ande, mänskornas och tingens,
du hvars hjärta famnar forn- och fram-
tids dag,
sjung uti mitt öra, höj den svaga vingens
kraft till nya sånger, kraft till nya slag.
Lägg den ljusa bygdens visor på min
tunga.

Som en ton i alltet glömd och utan namn,
vill af dig jag buren fram i världen
sjunga,
och när sången tystnat somna i din famn.

DJUPENS SÅNGER.

I.

Jag kom i min dröm till en främmande
stad
långt bort i ett främmande land,
där vindarna sofvo i döda blad,
och ljudlös och svart drog en flod åstad
mot någon förborgad strand.

Och kallt kring fasadernas snidade sten
föll solen förbleknadt och rödt,
och den var som ett döende minne allen
af en klarare sol, i hvars klarare sken
de bortgångne lefvat och dött.

Där var tyst som en graf och ekot för-
smalt
förklingadt för tveksamma fjät,

och fönstrena stirrade dödsmörkt och
kallt,
och öfver den grånade himlen och allt
spann spindlar och glömska sitt nät.

Och jag ropade högt, men ej ekot som svar
jag fick på min ropande röst.
De stämmor den liflösa luften mig bar
mig tycktes som ekot från hänsofna dar
ur längesen kallnade bröst.

Och det var som kring tonernas själ en
gestalt
vuxit fram som i drömmen befalld,
och det var som ur tidernas mörker han
smalt
som en dröm i min dröm, som en skugga
af allt,
en de sofvande tidernas skald.

Och han sade: »Du dåre som ropar och
tror
att intet vid lifvet dig smidt,
att träden som grönska, att gräset som
gror,
att ekot, som tyst i det slumrande bor
har sitt ursprung i dig och i ditt.

Det är vi, det förgångnas och sofvandes
led
som höja ur döden vårt tal.
Du är länken allen i det evigas ked,
där vi lefva oss fram, där vi söka oss
ned
mot djupen i dödsörkrets dal.

Vi bo kvar i din själ, vi bo kvar i din
röst
och i ekot, som ger dig sitt svar.

II.

»Ser du Honom icke
djupt ur morgonväkten
djupt ur dunkel urtid breda ut sin famn,
där det gångnas släkten
huru vidt vi blicke
skrida genom tiden med förgätna namn.
Vårar brunno ljusa,
höstar hördes snyfta
släkten sågos vandra hän mot samma
mål.
— Hör ur nattens klyfta
hur Hans stämmor susa
öfver det förgångnas släckta lägerbål.

Ro har fallit vida,
ögon slutits tunga,
stormar hafva stillnat i förgrämnda bröst.

Men ur mörkret sjunga
än de fordomtida
seklers döda hjärtan med Hans hjärtas
röst.

Såg du aldrig handen
varliga Han sträckte
genom släkt och tider, sång och vapen-
klang
sakta öfver landen
till ditt eget släkte
till de ljusa bygder, hvarur själf du sprang.

Hvar en källa rinner,
hvar en fågel kvittrar,
det är ekon endast af Hans stämmas
ljud.

Hvar ett daggstänk glittrar,
hvar en stjärna brinner,
det är Han som strålar, vår och fädrens
Gud.

Det är tingens väsen,
det är tidens ande,
det är Han, hvars ursprung ingen sett
och vet.
som mot mörko lande
vandrar öfver gräsen
hän mot mörko lande, hän mot evighet.

Det är Han, hvars under
äro evigt när dig,
Han hvars stämmas ekon klinga tusenfaldt.
Det är Han, som bär dig
lifvets jubelstunder
högt, där fjärran sfärer sjunga samman allt.
På Hans egna armar
är det som du somnad
vaggas in till hvila invid tidens flod,
glad att få fullkomnad
öfver lif som larmar
känna tusenårens vågsvall i ditt blod.»

III.

»Ja, jag kan dö och allt kan dö,
men djupt ur grafvens gömma
jag stiga skall och allt mitt frö
långt djärfvare kring jorden strö,
än här jag vågat drömma.

Min lefnad var en kort minut
i evighetens kedja,
den var ej början, var ej slut,
men att dess sådd må spridas ut
vill dag och natt jag bedja.

Ty sådden var ej min och vår.
Vår kraft blir död och domnad.
Den var den seklers sådd, som står
ur jorden tyst, tills tyst den når
sitt ursprungs famn fullkomnad.»

IV.

»Allt var ljus och stilla
harmoni en gång.
Frisk stod lifvets krona
fylld af himlens sång.

Alla floder sjöngo
Edens morgonfrid,
släktets gyllne barndom
i en gyllne tid.

Ormen gled i lättja
ifrån stam till stam,
och på blodad jaktmark
smög sig pantern fram.

Ingen börda tyngde
än kamelens rygg,
och på gröna höjder
sprang gazellen skygg.

Öfver allt och alla
låg ett stänk af skönt.
Hel var harmonien,
lifvets träd stod grönt.

Allt var blott en skönhets
dröm af guden drömd,
och bak allt och alla
låg hans ande gömd.

Var det för en stormil
höga kronan skalf,
som den sakta sänkte
ned sitt brystna hvalf?

Öfver gröna grenar
föll dess vissna blad.
Och på fallen djurhamn
låg en man och bad.

Bad men icke mera
som en Gudoms son,
som i stoftet speglar
höga himlars lån.

Som en gud, som fallit
med förvridna drag
bad han till en afbild
af sitt fallna jag.

Panterns sköna vrede
hatfullt blicken bar,
där gazellens skygghet
stod som ängslan kvar.

Med ett lastdjurs suckan
steg han upp likt narr
slagen af sin egen
blindhets gråa starr.

Kärlekens och lifvets
renhet ifrån förr
slöts som paradiset
evigt stängda dörr.

Rödt rann broderblodet
uti Kains fjät,
där vår första moder
första gången grät.»

V.

»En dag träder en man fram för folket. Hänförelsens skönhet lyser på hans panna, han lyfter händerna mot den blå himmelen och ropar: — »Se, jag förstår livvets mening, ett ändlöst försjunkande är det, ett evigt lofprisande och en skön död.» Han bygger ett altare, och han kransar sig med löf af vin och ek. Han kastar blommor i doftande fång öfver altaret, tänder ett offer och sjunger en hymn, medan röken tonar hän i det ändlösa.

— »En dåre!» säga några och skaka sina hufvuden, medan andra göra spe af honom. Då griper den hånade i vrede sitt spjut och slungar emot dem. De vika undan, och spjutet blir stående, darande, med spetsen i jorden. Då springer någon ur hopen fram. Han griper det

skälvande spjutet, höjer det hånfullt öfver sitt hufvud och ropar: — »Se se! Dåren har skurit blomsterslingor på sitt spjut!»

De skocka sig omkring honom, och han pekar skrattande på de skurna rankorna i det hvita träet. Och de jubla alla gäckande och ropa än högre sitt: »dåre!» — Men när de gamle gått, träda några ynglingar fram, taga upp det kvarlämnade spjutet och säga: »Ej en dåre utan en stor man torde han förvisso vara! Äfven vi vilja pryda våra vapen som han!» — Och de sätta sig ned under de stigande stjärnorna och tälja med flintknifvar i de hvita spjuten . . .»

VI.

»Hän till lifvets lustgård
ligger vägen stängd.
Aldrig få vi tumla
på dess gröna ängd.
Lifvets sol är slocknad,
harmonien sprängd.

Lifvets fåglar sjunga
än från grönklädd kvist,
men dess toner tolka
endast hvad vi mist
för en ätt, som föddes
med sin egen brist.

Hvar finns väg till räddning
djupt ur töcknens grå?

Ser du icke bergen
högt mot himlens blå?
Där är luft att andas,
där är väg att gå!

Där kan än din ande
strålande och fri
skåda ned på lifvet,
du gått stolt förbi,
helande det helas
brustna harmoni.

Kan den tyst i andakt
inför lifvet böjd
se mot forn- och framtid
från sin svala höjd,
kännande sin egen
gudoms stolta fröjd.

Där skall lifvet sjunga
än i tröttadt blod,
där står lagens tafla
såsom förr den stod.
— Jag förkunnar bergen,
där din själ blir god.»

VII.

»Och kom jag ånyo till lifvet en gång,
jag ville som lifvet slösa
hvad slösas kan utaf mynt och sång,
jag ville kring allt i gyllene fång
dess skimrande skatter ösa.

Till lifvets vinkande nattvardebord
jag steg som den jungfrufödde
och fyllde mitt glas under signande ord
med drufvornas saft, som vår härliga
jord
i slösande floder blödde.

Och jag ropade högt: du sovande släkt,
jag bådardig nya under!
Se den medlarens hand, känn den gudom-
mens fläkt,

hör den eviga röst, som ur morgonens
väkt
dig kallat i dagar och stunder!

Min gudom ej låg i det trollgyckleri,
som lamslog i bäfvan min tunga.
Min gudom var leken att sorglös och fri
gå fram genom lifvet och söka däri
förklaringens höjder och sjunga!»

VIII.

»Profeterna stego från bergen ned,
det brann eld uti hjärta och blick.
Som en mullrande åska förfärlig och vred
deras röst genom dalarne gick.

Den har mörknat till ro, det hänsöfnas dag
öfver bergspredikarnes ätt.
Hör du än deras röst, är det hammarens
slag
som du hör ifrån Golgatas slätt.

Det var icke det kors, som man reste
en gång,
icke spjutet i siarens bröst,
det var korset, man reste vid psalmer-
nas sång,
som förstummade gudomens röst.»

IX.

»Jag förkunnar harmonien
i de höga sfärers namn.
Hur I striden, hur I skrien
faller allt som gräs för lien
för en stund i Gudens famn.

Ty hur högt vi templen hvälfva
stolt och strålande och kallt,
hur vi bäfva, hur vi skälfva,
anar guden i oss själfva
Guden öfver oss och allt.

Men när du vid minnet gråter
af din första barndoms bön,
finns en far som ömt förlåter,
som dig bär på armen åter
hög och strålande och skön.»

Låt oss gå bort från väg, som lifvet färdas
och människor grymt med stungna hjärtan
bloda.

Se kära, fjärran vinkar andra världars
oändligt höga ro, där vi bli goda.

Där låt oss leka än vårt första släktes,
vår barndoms lek, som vardt oss grymt
förbjuden.

Där sträcks den famn, som öfver tiden
sträcktes
och stolt som gudar gå vi hän till Guden.»

DEN GAMLA GÅRDEN.

Det finns en gård väl hundra år,
hvars bild jag än bär kvar,
den lyser mig, hvart än jag går,
som all min längtans svar,
och huru världens vägar än
bland gråa töcken gå,
det finns en gyllne väg till den
i klara rymdens blå.

Där är så tyst, och vinden öm
de gamla träden rör.
I dagens larm, i nattens dröm
jag deras susning hör.
De hviska som en anderöst
igenom tiders tid
från längesedan kalla bröst
ur gångna seklers frid.

Och hvart det dunkla lif mig bär
mot obekanta land,
jag vänder om, jag hvilar där
uppå min färd ibland.
Där lyser lifvets morgondag
ännu mot fönstren blidt,
och kära dödas hjärteslag
slå än i ro mot mitt.

Jag domnar hän som en af dem,
en skugga utan namn,
som nått en kort sekund sitt hem
i vårblå himlars famn.
Och luften svalkas daggigt ren,
och ljust som barnets tro
står paradiset återsken
och lyser gårdens ro.

SKÄRTORSDAG.

Det är så ödslig blåst i kväll därute norr
kring skogarna,
och nålhvass ligger vinden på och blygrå
mumlar ån.

Det hviner öfver stupen hemskt, det svi-
der hvasst om knogarna,
när stormen kommer med ett tjut från
fälten nordanfrån.

Det är allt hemskt, som skogen bar, som
samlas nu bland snåren,
allt lönligt, som gjort stigen vill och sko-
gen mörk och stygg.

Det är de lömska huldrorna med lingon-
ris i håren,
som lurade med huggormsblick och hålig
baktrågsrygg.

Det är de leda häxorna, som tjöto vildt
i natten
och tände eld i ungmöblod bak lås och
stuguvägg
och skrämde själfva tjufvarna, som ströf-
vade kring kratten,
och tvang dem mumla fram en bön bak
lurfvigt röfvarskägg.

Det är de leda häxorna, som i en vild
och galen
och djäfvulsk dans ha stigit fram och
sprängt sitt band i kväll,
och tassa genom trappans natt och slåss
på förstusvalen
och hoa i hvar skorstensmur på väg till
häcklefjäll.

Ty nu skall våren, barnet mitt, gå fram
 på gröna ängar
och sväfva fram bland skogens snår och
 dansa fram på tå.
Och vaknad jord skall bredas ut till fagra
 örtasängar
med hasslars guld mot svalblå rymd, där
 vårens gud skall gå.

Det döda lifvet vakna skall till nya
 kärlekslekar
och slå sitt blåa öga upp som vårens
 unga brud.
Snart sjunger lifvets bröllophymn, och
 lärkans jubel ekar
på all vår egen längtans sång ett stilla
 återljud.

Så tro vi då, så veta vi så fast och visst,
du kära,
att storm och köld, som hotar hemskt i
mörka dar och år
är endast dödens återtåg, är segern som
skall bära
vår lefnad fram till evighet i livets unga
vår.

VÅRDITHYRAMB.

Dukom mossbelupna borden
här bland hvita sippors snö.
Som en himlens kyss på jorden
ligger Aspens blåa sjö.
Vinet upp! Nu är den unga
hvita vårens vackra dag.
Djupt i våra hjärtan sjunga
hennes sångers vingslag.

Himmel, åt de döda orden
dina starka vingar gif!
Djupt ur hjärtan, djupt ur jorden
blommar du, o lif.
Hopp, fast ännu ej fullbordadt
strålar mot oss än,
allt vi drömt och allt vi jordat
lefver upp igen.

Dessa blom vi tusen gånger
plockat i vår barndoms sol,
denna gök de samma sånger
i vår barndoms skogar gol.
Allt som sjöng i gröna hagar,
allt som dog i natt och höst
sjunger genom år och dagar
än med samma röst.

Bleka minnen, ögon slutna
i det gångnas ro
brista tyst ur det förflutna,
där de döde bo,
stråla lefvande och friska
bakom hvita kronors snö,
dödas stämmor smeksamt hviska
om ett lif, som ej kan dö.

Jord, du blomsterbåt som seglar
mot det svunna Edens strand,
ha vi nått den kust, som speglar
tyst dess fjärranblåa land?
Är det dröm blott, är det villa?
Är det lidet ren?
Strömmar ej omkring oss stilla
paradisets sken?

Tro som svikits, ed som brutits,
blir ett minnets örtaland,
tårar, som i löndom gjutits,
daggen däribland.
Se, i hvita blom står skrifvet
våra ödens bud,
se, nu blommar hela lifvet
inför vårens gud.

ÄNNU EN VÅR...

Ännu en vår. Min gamla bemygd byar
fått sol och grönt kring sina gråa hus,
och öfver trädens hvita blomsterskyar
står hela världen som ett haf af ljus.

En nyfödd vår — en vår, som gått be-
sjungen
af tusen lyror genom tusen år.
Jag har ej sång. Blott som en genklang
sprungen
jag fröjdas vill åt min och världens vår.

Jag har ej sång. Jag har blott ord att
säga,
att för hvart år jag går från hemmets dörr
och går mot mörkrets länder fjärranväga
stå vårens stunder ljusare än förr.

Kanhända är det blott som barn jag
höljer
min lefnad än med mina minnens ljus.
— Kanhända är det strimman blott, som
följer
min lefnads stjärnfall genom stormens
brus . . .

VÅRNATT.

Nu är den stilla stunden,
aningens stilla stund.
Hela den leende lunden
drömmer i vårnattens blund.
Tyst glida timmarna undan.
Mörka alléer och hus
smält som i stilla begrundan
samman med stjärnornas ljus.

Vingar i drömmen sträckta,
själar i dunkel flykt
känner jag smeksamt fläkt
öfver min panna skyggt.
Jubel och kval sig förlora
tyst till en suck i det blå,
tyst som jag hörde den stora
tystnadens hjärta slå.

Allt hvad som jublande skriar
lifvets förlösande ord
faller som gräset för liar
faller i famnande jord.
Jordiska städer och ängar
blir som ett eko jag hör
som när på minnenas strängar
drömmarnas stråke man för.

Allt hvad som hindrande hinner
lagt kring mitt öga likt starr,
jordiska männer och kvinnor,
hvilka jag älskat som narr,
vänner som höllo och sveko,
— allt blir en ton i mitt bröst,
allt blir allenast ett eko
utaf det evigas röst.

Huru sig händer sträcka
efter det lif som dör,
uti mitt öras snäcka
världshafvets brus jag hör.
Högre än pulsarna svalla
efter en jordisk lust
gudarnas röster mig kalla
hän till de saligas kust.

Allt hvad af kval vardt gifvet,
allt hvad jag fruktat tungt:
lämna det vackra lifvet
när det låg fagrast ungt,
allt blir allenast en lycka,
som om jag känt en hand,
högre än kärlekens, trycka
långt ifrån lifvets strand.

VÅRSKÅLMERI.

Nu skalkas den klarblåa rymden
så skälmskt med den nyfödda vår
och leker med trädgårdens kronor
och slånenas snärjiga snår.

En natt har hon svept kring dem alla
små skyar så hvita som snö,
att träderna tro det är vinter
och tro att de snart skola dö.

Då ler hon och kysser de kära,
som tyst, när sitt misstag de se,
med blommande grenarna vifta
och hälsa tillbaka och le.

DEN FÖRSTA GRÖNSKAN.

Som skyar af grönt lysa kronorna i solen.
Marken till sammetslena mattor sig bredt
för heliga att af jordiska fötter trampas,
bredda för fötter blott
för heliga att af jordiska ögon skådas.

Endast när solskenet
kommer och går,
endast när kronorna
lysa och slockna
ana vi gudens
gång öfver världen.

Ett blir min själ med den vaknande
jorden.

Blå blir min lefnads rymd som den ljusa
vårens.

Det är ej kring mig blott det spirar och
sjunger.

Det var min egen själ som anande
brast i

blommor och sånger...

DEN DÖENDE GUDEN.

I.

Stilla på hvilande vingar
sväfvar en mås emot land,
sländor i skimrande ringar
dansa mot kvällsolens brand.
Dagen var dejlig! Den sista
dansen för minnenas sol!
Snart skall sin geirsodd han rista.
Blödande hjärtat skall brista.
Snart skall han falla död från sin
konungastol.

Nu är den stund, då för guden
böja sig bedjande knän,
stunden, då gycklareskruden
faller från skuldrorna hän.
Nu må vi prisa och lofva
böjande hjässorna ned,

bedja om gudarnas gåfva,
bedja om nåd att få sofva
stilla som träd i de stjärnströdda vidder-
nas fred.

... Stilla, I yrande sista
minnenas sländlika krets!
Stilla! Se pulsarna brista
tyst under dödsspjutets spets!
Kvällande blodströmmen leker
klar öfver himmel och land.
Döden hans anlete bleker.
Ännu i döden han smeker
himmel och jord med sin blödande fräl-
sarehand.

II.

Stilla för strömmande såren
guden och medlaren blödt,
öfver den nattmörka båren
himlen har stjärnorna strött.
Och medan ljusen sig tända
klart i dess strålande borg,
faller den döende slända,
kläder sig nejden i sorg.

Bäfvande aftonen gråter
mildt öfver blommande dal.
Tystnaden heter nu åter
skogens och viddernas tal.
Icke en suck du förnimmer
djupt ifrån gråterskans bröst.
Tystnad och stjärnornas skimmer
heter det evigas röst.

Intet att hoppas och minnas.
Ro öfver dagar och namn.
— Blott känna trådarna tvinnas
djupt ur det evigas famn,
känna dem varliga knutna
djupt under pulsarna gro,
enande tyst det förflutna
hän med det vardandes ro . . .

MÅNSKENSSONAT.

Strömmen, stilla strålar,
djupt från ljusets värld,
bleka hemlandsminnen
på vår himmelsfärd.

Hågkomst som ur natten
stiger hög och ren
som den döda solens
klara återsken.

Bär mig hän mot fjärran
på din strålebro
långt, där stjärnor lysa
paradisets ro.

Låt mig åter sitta
vid en ljusets fest
ibland ljusa minnen
som en lycklig gäst.

Och låt tyst mig smeka
likt en älskad hand
minnet af det svunna
Edens hvita land.

Lifvets solskensstrimma
genom dödens värld,
sjunk som hemlandsminnet
på vår himmelfärd.

ANINGSBLÅA AFTON . . .

Aningsblåa afton, som mitt hjärta fyller
som en suckan andad djupt ur jordens
bröst,
i din skugga växa minnen och idyller,
som mig sakta kalla med det gångnas röst.

Mjukt som mjuka händer våra händer
smeka,
smeksamt som ett fjärran klunget moll-
ackord
hör jag stämmor tala, hör jag vindar leka
än med hvita kronor kring en fjärran gård.

Allt hvad armt jag burit, aning eller
minne,
talar mildt och sonsamt med dess stäm-
mors sus,

och mitt hjärta domnar, det blir ro där-
inne.

Det blir natt och skugga. Det blir stjär-
nors ljus.

Och min hela lefnad är väl snart en saga
knappast värd ett minne, fattiggrå och
kort.

Intet just att rosa. Intet just att klaga.
Blott ett lif, som bäres öfver vågen bort.

LÖRDAGSAFTON.

Hur kvällsolsmild i milda aftonglansen
den ljusa bygden bredes fager ut.
En ensam fejla sjunger blott i dansen
från någon vägkant eller stuguknut.

En fejla blott. Men i dess lif står åter
ett land, en ande fram ur död och natt,
och seklers tårar i dess strofer gråter,
och i dess strofer jubla seklers skratt.

Det är ej fejlan mer, som ensam sjunger.
Det är ett hjärta, som i kvällen slår,
dit tidens pulsar samlats som i hunger
ifrån det kommandes och flyddas vår.

Och forn- och framtid jubla högt och klaga
om lördagsminnen och om söndagshopp.
Det är den gråa gamla bygdens saga,
som i ett stråkdrag lefver åter opp.

KVÄLLPSALM.

Nu läggas däfna slöjor öfver tingen,
och drömmar blott blir hvarje syn vi
sett,
och sakta anden höjer hvita vingen
som förr mot stjärnor som fördolda lett.

Nu stiger dimmans silfver likt en villa
kring sjö och äng, och liksom förr jag
tror,
att det är jordens hjärta blott, som stilla
sig höjer tyst i bön till himlen, till sin
mor.

JUL.

Så ha vår barndoms stjärnor grytt
igen i rymdens blå,
så nalkas lifvet oss på nytt
på spåda fötter små.
Och världen ekar tyst igen
af lifvets morgonpsalm,
och mänskosenen slumrar än
som barn på krubbans halm.

Det är som om du aldrig stått
förutan mor och hem,
som om du aldrig ensam gått
och vetat ej till hvem.
I denna stund dig smeker ömt,
hvad vackrast lifvet har
om ock det blir en dröm du drömt
allen från flydda dar.

Det är som aldrig än du drog
ett kors i öde land,
det är som aldrig hatet slog
en spik i värnlös hand.
Du sitter blott som broder med
vid lifvets nattvardsbord
bland bröderna i syskonfred
och talar milda ord.

Det är som ej i namnlöst kval
du bedt med tviflets mod,
som ej en ört i Kidrons dal
har vattnats med ditt blod.
Som stack ej knektens lans din barm
och ref din mantel tu.
Det vare glömdt. Vår värld är arm.
Det är fullkomnadt nu.

Ty huru kvalet slog ditt bröst,
och hur ditt lif dig fört,
du ekot hör af samma röst
som barnets öra hört.
Det sjunger i din barm igen
af lifvets morgonpsalm,
och mänskosenen slumrar än
som barn på krubbans halm.

FANTASIER FRÅN ÖGONSJUKHUSET.

I.

Den hvita syster sakta går
bland hvita sängars rad,
och utanföre kvällen står
med sol på gröna blad.

Hon går som bures hennes fot
af kvällens doft och sång,
och sjuka ögon småle mot
den hvita dräktens gång.

Det är som såge deras blick,
där mild hon går och öm,
en ängel hvit, som stilla gick
igenom barnets dröm.

II.

Ah, jag anar, ah, jag känner
hur det gryr på nytt en dag,
då, mitt hjärta, du ånyo
slår de stora slag,
då mitt hjärtas döda blommor
blomma tusenfaldt,
och den blåa himlens klarhet
strålar öfver allt.

Kommer mörkret, kommer kvällen
för min blick med natt,
skall den lysa mina vägar
likt ett ljus i mörkret satt.
I dess sken skall lifvet blomma
kring mitt hjärtas dörr,
och dess fåglar skola sjunga
klarare än förr.

Och långt sen min egen lyras
strängar brustit tu,
skall den lefva, skall den spira
djupt i mullens lif ännu,
brista, blomma, jubla, sjunga,
domna sist och dö
än i tusen vårars solsken,
tusen vintrars snö.

Hjärtats sång och bladens sånger
är blott ekot af en vår
som ur döda sekler blommat
och skall blomma tusen år.
Det är mullens lif bakom mig,
mullens lif framför,
där jag left och dött och evigt
lefver upp och dör.

Halft ett minne af det flydda,
halft en dröm om dar som bli
tvinnar stunden mina sånger
till en melodi.

Jag är rösten i en enhet,
vågen på en helig älf,
som slår ut sin famn om lifvet
och blir världshaf själf.

FLICKORNA I FÖNSTRET.

Därborta öfver gården står gafvelen så grå
och lyfter sig mot höjden som ett hot,
och svartsjuk den skymmer för himme-

lens blå

fördystrad utaf gatudamm och sot.

Men hur den också reser sig, det hjälper
ej ändå

det silar från dess ödslighet en solglimt
då och då,

och solen är två flickor på kontoret midt
emot,

som knoga mellan nio och två.

Vi veta ej hvarandras namn, vi veta
ingenting.

Vi hälsa på och småle mot hvarann.

Vi komma och vi vandra och våra lif gå
kring

och trampa på och stampa på i samma
trista ring,
och pyssla med och syssla med vår egen
vanas ting,
och dagen den vandrar som den kan.

Och mötas vi på gatan, vi hälsa flyktigt
skyggt
som främlingar och gå hvarann förbi.
Här äro vi kamrater blott, där gården
mörkt och styggt
sin djupa gråa klyfta emellan oss har byggt,
här le vi och här nicka vi emot hvar-
andra tryggt
och tänka ej på meningen däri.

Men möttes våra vägar som mänskors
vägar möts,
och hann vi öfver klyftan till hvarann,

då vore det kanhända en liten värld som
bröts,
då vore det kanhända en liten dikt som
slöts,
och ur vårt drömlands paradiskanhända
vi försköts
och sörjde öfver solen som försvann.

Då skulle kanske gafveln än mera mörk-
nad stå
likt paradiset evigt stängda dörr,
och ingen liten solglimt ur mörkret
skulle nå
och allting blefve ödslighet som förr.
Vår stackars lefnads mening är svår att
helt förstå,
vi fatta bara solen, som kommer då
och då,
om solen också bara är tvenne flickor små
som slutits bak främlingsskapets dörr.

MAECENAS.

Väl finnes ingen din like i makt,
Maecenas,
väl är din landtgård ypperst i prakt,
Maecenas,
väl är du smickrad af skaldernas skara,
som fjäsar
större än Cæsar.

Väl står din källare full af den eldiga
drufva
mäktig att timmarnas kvalmiga hvila
förljufva,
väl för din vinpress blöder i purprade
floder
jorden vår moder.

Väl har du kvinnor och bordenas kräs-
liga rätter,
väl skall din stjärna stå högt i Germa-
niens nätter,
fjärran där älgen betar med trefvande
mule

Ultima Thule.

Dock kom det stunder i dagarnas rad,
Maecenas,
då med förtviflan i hjärtat du bad,
Maecenas,
då du med afund önskade närmare vara
skaldernas skara.

Såg du där stolt du satt i den gyllene
salen,
kransad en panna sjunka i rus mot po-
kalen,

såg hur mot soliga fält, medan läpparna
logo
drömmarna drogo.

Kanske du tänkte: Ljuft är att drömma
och sofva.
Väl ger Falernern mig sofvandets signade
gåfva.
Drömmarna dock, de famnande stolta,
förmenas.
Cæsar Maecenas.

Drömmarnas gåfva, som eviga gudar oss
skänkte,
gudarnas svar på de stoltaste tankar vi
tänkte,
smekande samman, när sångerna sveko
och orden,
himlen och jorden.

Drömmen vårt lif, vårt hemlands ekande
röster
långt ifrån solig Olymp och gryende öster
aldrig till rymder dig bar, där tyst sig
förbarmar
gudarnas armar.

Då blef Falernern dig tyngre i tyngande
panna,
då föllo ordena öfver din läpp att för-
banna
rikdom och makt och drufvornas saft,
som dig sände
maktens elände.

Kanske du tänkte: drufvan är jorden som
blödde,
drufvan är frälsarn som himlen och jor-
den oss födde.

Blott öfver solbarnen sänker han stilla
att trona
stjärnhimlens krona.

Dig gafs blott dräggen och jorden i bäga-
rens yra,
fåfängt Apollo dig vinkar med gyllene
lyra.

Himlen och drömmen och sången din rik-
dom förmenas.

Arm är Maecenas.

VAR DU EN DRÖM . . .

Var du en dröm, som jag drömt,
var du en dröm om det bästa,
som kan försonande ömt
irrande tankarna gästa.

Var du en villa allen
öfver den villande leden,
stod dock omkring dig ett sken
af vårt förlorade Eden.

Lyfta ur glömskan jag såg
syner i glömskan försjunkna,
och i dess svalkande våg
kände jag timmarna drunkna.

Öppnad stod minnenas dörr.
Land, där som liten jag lekte,
logo som förr, och som förr
sonande händer mig smekte.

Hörde jag ej, som man hör
suset af gryende öster,
stämmor i stigande kör
djupt från förklingade röster.

Sjöng ej med susande slag
aningens stjärnströdda vingar,
bådande stilla den dag
eviga gudar oss bringar.

Närmare kring mig jag såg
himmelens båge sig lyfta,
fjärmare minnenas tåg
hörde jag jubla och snyfta.

Var du en dröm, som jag drömt,
var du en dröm om det bästa,
kära, hvars smekning mig ömt
låt it bland stjärnorna gästa.

EJ VILL JAG BE.

Ej vill jag be om sol för mig,
det är jag inte värd.
Du natt, sänk blott din bästa dröm
kring hennes hufvudgård.

Jag står allen. Så fjärran långt.
O, hören himlar blå,
skänk edra hvita stjärnors ljus,
där hennes drömmar gå.

Tag mina sångers bikt emot
som edert eget lån,
I hvilka ensamt hjärtat se
hos stoftets arma son.

Tag mot och bär den som en suck
till hennes öra tyst,
och kyssen hennes läppar ömt,
som aldrig jag har kysst.

Och smeken hennes ljusa hår
så lätt att ingen ser.
Och säg, att jag gått evigt bort
och aldrig kommer mer.

EPILOG.

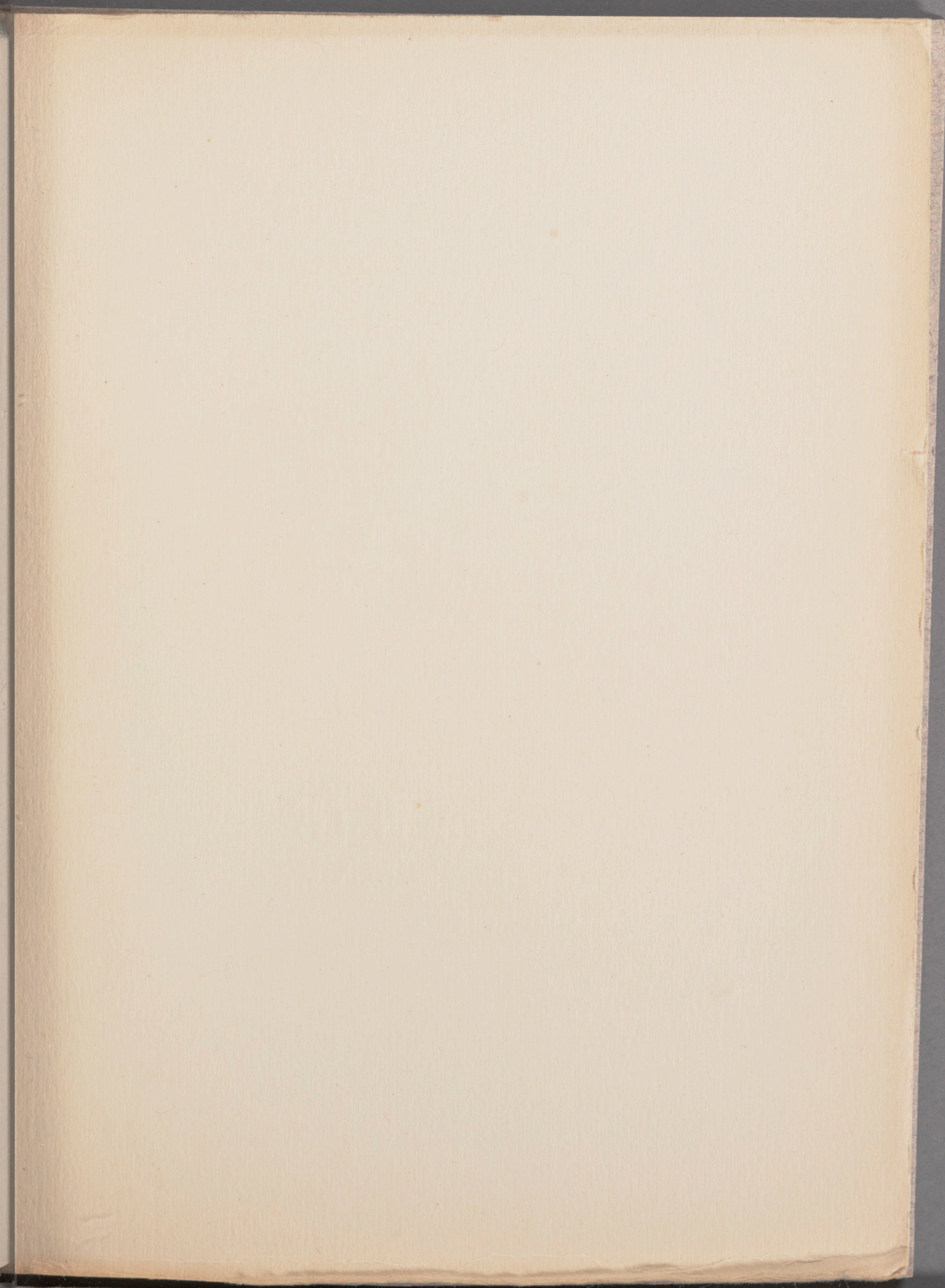
I mjuka vers och himmelsblåa drömmar
jag lefva vill bland nakna verkligheter
och spegla lifvet i dess djupa strömmar,
en ensam flod, som ingen vet hvad heter.

Men kommer någon till de fjärran
stränder,
där obekymradt mina verser sjunga,
jag svalka skall hans feberheta händer
och bjuda svalka åt hans gom och tunga.

Jag sjunga vill om lif som evigt strömmar
framför oss doldt och bakom oss be-
grafvet,
allt medan himlen öfver allt i drömmar
står blå och sjunger i vårt blod om
hafvet.

INNEHÅLL:

	Sid.
Åkallan	7
Djupens sånger I—X	9
Den gamla gården	32
Skärtorsdag	34
Vårdithyramb	38
Ännu en vår...	41
Vårnatt	43
Vårskälmeri.	46
Det gror	47
Den första grönskan	48
Den döende guden I—II	50
Månskenssonat	54
Aningsblåa afton	56
Lördagsafton	58
Kvällpsalm	59
Jul	60
Fantasier från ögonsjukhuset I—II	63
Flickorna i fönstret	67
Mæcenas.	70
Var du en dröm...	75
Ej vill jag be	77
Epilog.	79

Pris Kr. 1.50

GÖTEBORG 1911 BONNIERS TRYCKERIER

